

S. Gábor

Ezen a képen S. Gábor -- zsidó nevén Arie S. -- barátom látható Kvucat Mecuvában, háttérben a víztoronnyal. Arie nagyon jó barátom volt, de sajnos már rég megszakadt vele minden kapcsolatom, nem tudom, mi lehet most vele. Arie csodával határos módon élte túl a vészidőszakot: egy erdőben bújdosva menekült meg, ahol valaki titokban etette -- annyira titokban, hogy ő maga sem tudta, ki lehetett. Rendszeresen megtalálta a neki kirakott élelmet, de sosem látta azt, aki odahozta. A felszabadulás után visszatért egykori otthonához, amit kifosztva és félig lebontva talált, családtagjait hiába várta. Egy ideig úgy érezte, hogy képtelen folytatni az életét, de később valamelyest felépült, és mivel mindenkijét és mindenét elvesztette Magyarországon, a kivándorlás mellett döntött. Nagyjából egy időben alijáztunk, és hasonló módon jutottunk oda. A felszabadulás után Magyarországon tevékenykedő zsidó segélyszervezeteknél kapcsolatba kerültünk illegális alijaszervezőkkel. Ők aztán meggyőztek bennünket arról, hogy nem

sok jót várhatunk ettől az országtól, és ott lenne a helyünk. Mi is így léptünk erre az útra bátyámmal, Lacival és nagyobbik öcsémmel, Bandival. Az utunk első állomása Debrecen mellett, Nyírábrány községben volt, ahol egy Stern nevű holokausztáldozat biztosított egy tanyát arra a célra, hogy az alijajelöltek ott próbálják ki a kibucéletformát. 1945 végén, 1946 elején érkezünk meg oda. 1946 őszén indultunk el Pestről. Jugoszláviában szálltunk hajóra. Akkoriban az angolok Európa minden kikötőjét figyelték, hogy ne jussanak illegális bevándorlók a tengerre anélkül, hogy ők tudnák. Egy kerek hónapot a Földközi-tengeren töltöttünk, hogy hátha az angolok elveszítik a nyomunkat, de lebuktunk. Aztán következett Ciprus. Ciprusról végül 1947 augusztusban alijáztunk. Bandi öcsém Petah Tikvára került, egy árvaházszerű intézménybe, mi pedig egy Kvucat Mecuva nevű helyre. A közelben volt Haifa, Akko és Naharia. Ez egy németek által kialakított kvucá volt. A kvucá olyan, mint a kibuc, ugyanazt jelenti. Ez egy háromszáz körüli kibuc volt, lakott benne hatvan-hetven magyar, a többiek németek voltak. Nekem nagyon tetszett a kvucá. Ott tulajdonképpen az embernek tényleg minden szükségletéről gondoskodtak. Jött a suszter, méretet vett a cipőről, méretet vett a ruháról, a lányok jártak körbe, és a rendetlen fiúknak az ágy alá bedobott zokniit összeszedték. Mindenkinek volt egy fachja, oda be volt rakva a tiszta ruha, meg kiazsúrozva az atlétatrikója. Tehát ott mindenről mindig gondoskodtak. A munkakörökben választani lehetett. Én körülbelül egy évig-másfél évig végeztem védelmi munkákat. Víz nem volt, mert ez egy hegy. És volt mellette egy vádi, egy szoros, ott fúrtak vizet, és egy vezetéket fölvezettünk. De addig, amíg az nem volt kész, lajtkocsival hordtuk fel a vizet a kvucára. Annak a biztosítása volt sokáig az én egyik feladatom. A lépcsőn ültem, oda voltam szíjazva, és volt egy puskám. De ez a puska -- isten bizony -- fából volt. Csak azt a célt szolgálta, hogy lássák a gyilkosjelöltek, hogy védve van a létesítmény, de valójában nem tudtam volna megvédeni magunkat. Egy ilyen kamu dolog volt, de mivel úgy tudták, hogy fegyveres védelem van, nem bántották a kocsit. Dolgoztam még tehenészetben, építettem védelmi állásokat, voltam fodrász is. A kibucban voltam, amikor az első háborús összeütközések voltak azon a vidéken, 1947. áprilistól körülbelül 1948 végéig.